

Arrest

nr. 326 557 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2025.

Gelet op de beschikking van 7 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat de verzoekende partij op 9 april 2024 naar Kroatië werd overgebracht met het oog op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Aangezien

reeds uitvoering werd gegeven aan de bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging ervan

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 maart 2025 diende verzoeker een verzoek tot horen in. Met verwijzing naar artikel 29, § 3 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013) stelt hij dat hij een belang behoudt bij het beroep tot nietigverklaring, aangezien hij gedwongen werd verwijderd van het grondgebied.

De Raad dient vooreerst op te merken dat de in de bestreden akte vervatte *“beslissing tot weigering van verblijf”* in feite een beslissing is waarbij wordt vastgesteld welk land, volgens de regels die zijn bepaald in de verordening nr. 604/2013, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend. Verweerder heeft, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in Kroatië reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, een terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten gericht. De Kroatische autoriteiten hebben dit terugnameverzoek, op grond van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013, aanvaard. Verzoeker werd vervolgens, op 9 april 2024, naar Kroatië gebracht, zodat zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk zou kunnen worden behandeld.

Indien het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming werd ingewilligd door de Kroatische autoriteiten, dan heeft hij uiteraard geen belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Verweerder zou na een vernietiging van deze beslissing immers dienen vast te stellen dat het verzoek waarop deze beslissing een antwoord vormt reeds werd behandeld en de gevraagde status al werd toegekend. Indien de Kroatische autoriteiten daarentegen het ingediende verzoek om internationale bescherming reeds afwezen dan kan ook niet worden geconcludeerd dat verzoeker nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Ook in dat geval zal verweerder namelijk dienen vast te stellen dat er geen aanvraag die een beslissing behoeft meer is. Indien verzoeker zich ondertussen niet langer op het grondgebied van de staten die gebonden zijn door de verordening nr. 604/2013 bevindt dan kan ook niet worden aangenomen dat hij nog een belang heeft bij het ingestelde beroep.

Ter terechtzitting gevraagd waar verzoeker zich heden bevindt, of hij nog contacten onderhoudt met zijn raadsvrouw en of zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië al werd behandeld – wat, aangezien hij reeds meer dan een jaar geleden naar die lidstaat werd overgebracht, aannemelijk is – geeft de voor verzoeker optredende raadsvrouw aan dat er nog contacten met de domitus litis zijn, dat nog geen beschermingsstatuut werd toegekend en dat zij de stand van zaken inzake het beschermings-verzoek in Kroatië niet kan toelichten.

Indien de Raad het belang bij een beroep, gelet op feitelijke wijzigingen in de situatie van de verzoeker, in vraag stelt dan komt het toe aan de verzoeker, die een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces dient te betonen, om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen, zodat kan worden vastgesteld dat hij effectief nog doet blijken van een belang, zoals bepaald in artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij effectief nog een actueel en zeker belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Er wordt immers geen duidelijkheid gecreëerd omtrent de plaats waar verzoeker zich actueel ophoudt en de bewering dat hem geen beschermingsstatus werd toegekend verschaft geen duidelijkheid omtrent de vraag of zijn verzoek hiertoe eventueel werd afgewezen. Het gegeven dat de voor hem optredende raadsvrouw het in het verzoekschrift ingenomen standpunt dat verzoeker in Kroatië *“aan zijn lot zal worden overgelaten”* herhaalt en dat zij aangeeft dat er nog contact is tussen verzoeker en de dominus litis – hetgeen, zoals verweerder terecht opmerkt, niet met enig bewijskrachtig stuk wordt gestaafd – doet hier niet anders over denken.

Het staat verder niet ter discussie dat het ook in de bestreden akte opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering kreeg en dat verzoeker dus geen belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 24 februari 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK